

Rom 14, 4

4: Hvem er så du som dømmer en annens tjener? Han står eller faller for sin egen herre. Sannelig, han skal bli stående, for Gud er mektig til å holde ham oppe.

Hvem er så du som dømmer en annens tjener? Ordene "Hvem er så du?" er uttrykk for noe som ligger apostelen sterkt på hjertet. I stor nidkjærhet kjemper han for Herrens suverene og eksklusive rett til å dømme. Bare det at du dømmer "en annens tjener", dømmer en som ikke hører inn under deg, men under Kristus, - bare det gjør at du er skyldig til straff. Det er et inngrep i Guds enevelde. Hvis Gud har tatt imot din bror som lever mer fritt enn du, latt ham få del i sitt rike og vennskap, og han i tro holder fast ved Kristus, - hvordan kan da du våge å dømme ham, bare fordi han i et spesielt forhold tenker annerledes enn deg? På den måten setter du din forstand og din innsikt i Ordet over Herrens nådesdom. For den erklærer jo hver eneste én benådet og frelst, bare de har all sin frelses trøst i Kristus alene, og gjerne vil både fatte og gjøre hans vilje, uansett hvordan de så lykkes i dette. Slike sjeler står under Guds nådesdom, ikke under noe menneskes. Det ville vært noe ganske annet hvis det var et frafallent menneske som ikke ville vende om, men bare avviste Herrens ord. Slike mennesker kan en selvsagt dømme, når de i synlige ord og gjerninger beviser sin tilstand (1Tim 5: 24). Da er det ikke vår, men Herrens dom vi gir uttrykk for.

Det vi taler om her, er mennesker som i hele sitt liv viser at de holder Ordet høyt, er dømt av loven og har sin rettferdighet utelukkende i Kristus. Disse som tar inn over seg alt Guds ord, men bare på visse punkter oppfatter det annerledes enn du gjør. Det er her apostelen spør: Hvordan våger du dømme disse? Det som du da dømmer, er hans skjulte hjerteforhold til Gud. Du mener han kan ikke være oppriktig, bare fordi han ikke oppfatter hvert eneste Guds ord på samme måte som du. Da feller du den dom at det må være en eller annen uren hensikt som ligger bak. At han ikke vil innse sannheten, og at han dermed bare hykler sin kristendom. Det er akkurat denne form for å dømme, når en dømmer hjertets skjulte hensikter, som Herren vil være alene om å utforske (Jer 17: 10). Det er dette Guds ord forbyr. Mennesker vurderer ut fra det de kan se med øynene sine. Bare Gud ser inn i hjertet. Derfor står hjertet bare under Guds dom. Dessuten er han vår suverene Herre som hvert eneste menneske en gang skal gjøre regnskap for. Derfor har også Paulus denne tilføyselsen:

Han står eller faller for sin egen herre. "For sin egen Herre", dvs. for den som er hans herre skal han gjøre regnskap, skal han stå eller falle. Hvis han "står", dvs. blir værende i nåden, så er han bevart av og hos sin egen herre. Det er fortsatt bare tale om de som ved Guds nåde har fått ta imot Kristus, og derfor er hans egne (v. 8). "Faller" han, så er han falt fra sin egen herre, og er derfor utelukkende under hans dom, ikke under din eller noe annet menneskes.

Sannelig, han skal bli stående, for Gud er mektig til å holde ham oppe. Av denne setningen forstår vi at når de svake dømte en bror som levde mer fritt (v. 3), så var det fordi de ikke trodde han da kunne bli stående i nåden, men ville falle fra. Og det kom igjen av at de trodde hans frihet hadde en ren kjødelig bakgrunn, av mangel på tro og alvor. Ikke at han gjorde det ut fra noen overbevisning. Men om nå hans friere måte å leve på virkelig skulle medføre noen fare (slik livet på denne jord alltid er fullt av farer), så er likevel "Gud mektig til å holde ham oppe" når han ikke bevisst avviser, men oppriktig gjerne vil følge Guds ord. "Gud er mektig" - det er jo den eneste trøsten vi alle har, at "Gud er mektig til å holde oss oppe", selv når vi står fullstendig maktesløse. Det samme håpet må vi da også ha for dem som i enkelte spørsmål tenker annerledes enn oss. Ulikhetene i oppfatninger og livsstil er mange. Nå tar Paulus fram ennå et eksempel på dette: